

ג'אנין פרוסט
נשיקת האפלה
הנצחית

"הספר על מנצח הוא כל כך נפלא בעינינו,
שלא היה לנו נעים מבוגר כשסיימנו לקרא בלב הולם."
הוצאת א(ה)בות

ג'אנין פרוסט

נשיקת האפלה הנצחית

ספר מעולמה של ציידת הלילה

מאנגלית: תם פרו

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ג'אנין פרוסט

נשיקת האפלה הנצחית

Jeaniene Frost

ETERNAL KISS OF DARKNESS

Night Huntress, World 1

Copyright © Frost Jeaniene by 2013

of imprint an ,Avon with arrangement by Published
Publishers HarperCollins

Artist by represented Rostant Larry by image Cover
Ltd Partners

עורכת ראשית: גלי אבני גילאור | ורד רווה שמואל
עריכה: ענת לויט
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטוקדיה לימונדה
עימוד: גרינהויז – הרצליה

© כל הזכויות בשפה העברית שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

מהדורה ראשונה, נובמבר 2017

נרפס בישראל תשע"ח 2017 Printed in Israel

לאחייניות ולאחיינים האהובים שלי,
הדבר הכי קרוב שיהיה לילדים משלי:
ווסלי, לורן, פטריק, מייקל,
מת'יו, כריסטופר ואיימי.
הלוואי שכולכם תמצאו סוף שמח משלכם.

תודות

הפעם אשתדל לקצר, אך לאור העובדה שצבא קטן אכן עומד מאחורי כל ספר, אתרשל אם לא אודה לפחות למי שניצב בחזיתו.

על שהיית לי למשענת אפילו כשחשבתי שאני עומדת להתרסק, תודה לך, אלוהים. על הדרך שבה התמודדת עם מועדי ההגשה שלי, עם שיחותיי המקריות עם המחשב שלי ועם מאה דברים אחרים – מת'יו, אין כמוך. על שתפקדתם כרקע המבטא אהבה שאינה תלויה בדבר אני מודה מקרב לב לאמי, לאבי ולשאר בני משפחתי.

מליסה, אילונה, ויקי ויסמין – בין אם אתן מבקרות את כתבי היד שלי ובין אם אתן מציעות לי עידוד, צחוקים או מקום בטוח לפרוק, אתן גדולות מהחיים!

ננסי יוסט, את גורמת לעבודתה הבלתי אפשרית של הסוכנת להיראות קלה. אריקה צאנג, כמו תמיד, התרומה שלך כעורכת יקרה מפז ומשפרת את הסיפורים שלי לאין ערוך. תומס אגנר, אני מתמוגגת מכל כריכה חדשה ומדהימה שלך. אמנדה ברגרון, פמלה ספנגלר – ג'אפי, קארי פרון, ליאת סטליק ושאר אנשי הצוות בהוצאת אבון/הרפר-קולינס, אני כל כך מעריכה את התמיכה שלכם בי ובספרים שלי!

המון תודה לטייג', שעזרתו העניקה לי יותר זמן לעבוד. תודה גם לכל חברי מועדון המעריצים שלי: כשאני בפורום אתם גורמים לי להרגיש כאילו אני יושבת בבית קפה וירטואלי ומשוחחת עם חברים. בנוסף, תודה לנשים בפורום המעריצים של שרלין האריס – ההתלהבות שלכם מהסדרה שלי מעלה סומק בלחיי. לקבוצה מהפורומים של ויקי, תודה לכם, אני מצפה בכיליון עיניים לעוד שיחות פוסטדם אמית'! לאתרי הביקורת, לבלוגרים, למוכרי הספרים ולקוראים שהפיצו את בשורת הסדרה שלי או ששלחו לי מילים תומכות – תודה רבה לכולכם. אין ביכולתי לבטא במילים עד כמה זה נגע ללבי.

1

מנצ'רז הריח את הדם עוד לפני שעלה באפו ניחוח האדמה, שהדיפו הג'ולים אשר הצטופפו על רצפת קומת הקרקע במחסן הסחורות המט לנפול. הם לא גילו סימני דאגה כלשהם, כשצעד פנימה. שאיפת אוויר נוספת גילתה לו כי הצחנה שנדפה משניים מהם היתה צחנת דם ערפדים. הארומה הנחושתית, אמנם, לא דבקה בארבעת האחרים, אך על פי המבטים הטורפניים שכיוונו לעבר מנצ'רז היתה להם כוונה לתקן את העוול.

"ערפד צעיר נעלם מהאזור הזה לאחרונה," אמר מנצ'רז במקום לברך אותם לשלום, תוך כדי התעלמותו מהאופן שבו החלו הג'ולים להקיף אותו. למראית עין הם היו בשלהי שנות העשרה לחייהם, והאנרגיה שקרנה מההילות שלהם העידה על כך שהם בני-עשרה גם בשנות אל-מתים. "שיער בלונדיני קצר, קעקועים שבטיים על הזרועות, עגיל כסוף באחת הגבות. עונה לשם טְרִיק," המשיך. "ראיתם אותו?"

"לא חכם מצדך להסתובב בחוץ קרוב כל כך לזריחה, ערפד," אמר בניגון דרומי הג'ול שהדיף את ריח הדם הכבד ביותר, בלי שיענה על שאלתו של מנצ'רז. מיד לאחר מכן הג'ול חיך, חושף שיניים שחידר עד כדי קצוות משוננים.

במקום שינסוך בו פחד, הרגיו המחזה את מנצ'רו. הג'ולים האלה חשבו, כי השחר הקרב מעניק להם יתרון עליו, אך השחר לא מנקז אלא את כוחו של ערפד חדש. אילו היו הג'ולים חכמים, היו תוהים לגבי חוסר ההיסוס שמנצ'רו הפגין בהתעמתו איתם – גם אם הסווה את דרגת כוחו עד כדי כך שהם לא חשבו אותו אלא לערפד צעיר.

אבל אילו הם היו חכמים, לא היו הורגים את טריק באותו אזור שבו התגוררו. מנצ'רו לא נזקק ליותר משעה כדי לאתר אותם. טיפשות שכזו לא רק שהיתה זלזול בוטה בחוקי הערפדים והג'ולים, אלא גם סיכנה את סוד קיומם של שני הגזעים. אילו היה שרוי במצב רוח אחר, ייתכן שמנצ'רו היה הורג את הג'ול בעל שיני הכריש ללא כל מילה נוספת ומכנס את החמישה הנותרים כדי שייענשו באופן פומבי מאוחר יותר. ככלות הכול, למנצ'רו לא היה כל צורך בווידוי שלהם כדי לדעת שהם הרגו את טריק. לא כל עוד ריח של דם ערפדים אפף אותם.

הג'ולים היו בני מזל, מפני שהיום הוא לא הגיע כדי להכריח אותם לשלם על הרצח של טריק. אולי העובדה, שהוא איבד את חזיונותיו על העתיד, היתה דבר טוב, הרהר מנצ'רו. שכן אילו היה חוזה שכך יסתיים הסכסוך בן העידנים שלו עם מגן החוק המושחת, רג'ֶרֶף, הוא היה מפקפק בשפיותו שלו.

לעומת זאת אילו לא היה מאבד את החזיונות שלו, לא היה דבר מכל זה הכרחי. זעם הבזיק בתוכו. העובדה, שחזיונותיו נעלמו כך פתאום ולאחר ארבעת אלפים שנה של מבטים חטופים אל העתיד, היתה משתקת ופתאומית כאחת. מזה זמן רב הוא קונן על התסכול שהתלווה לחזיונות שזכו להתעלמות מצד אנשים רבים. אך כעת, משנעלמו, לא עלה בידו להגן על יקירי לבו על אף כל כוחותיו האחרים. מילותיו המאשימות של ידידו, שנאמרו לא מזמן, הדהדו במוחו של מנצ'רו. למה עכשיו, כשאני זקוק לך יותר מתמיד, אתה לא מביא לי כל תועלת?

רג'ֶרֶף אולי שנא את מנצ'רו מזה אלפי שנים, אך הוא היה נבון

מכדי שיתקוף אויב המסוגל לחסום את רוב המהלכים העוינים שלו לפני שבכלל ביצע אותם. עתה, משחזיונותיו של מנצ'רו נעלמו, ניתנה לרג'דף הזדמנות פז. שני הגברים ידעו שרג'דף לא יהסס להשתמש בכוחו הניכר כמגן חוק כדי לבדות האשמות נגד מנצ'רו בגין פשעים שלא היו ולא נבראו. רג'דף ידע היטב כיצד לכופף את החוק כך שיתאים למטרותיו. היה זה משהו שעשה עוד לפני שהפך לחבר במועצה רבת העוצמה שמשלה בערפדים.

ייתכן שאויבו הוותיק מתענג על העימות הקרב, על מרחץ הדמים ועל הנזק המשני, שילוו אותו ללא ספק עד שידו של אחד מהם תהיה על העליונה; אך מנצ'רו התכוון לשים לזה סוף מן ההתחלה. הוא חש סיפוק מסוים כשדמיין את התסכול שרג'דף ירגיש, כשההזדמנות להוציא לפועל את תוכניות הנקמה המדוקדקות שלו תישלל ממנו. לכן כשששת הג'ולים שלפו את סכיני הכסף שלהם וחייכו במין אכזריות מלאת ציפייה, נותר מנצ'רו לעמוד במקומו. הקרב יהיה עקוב מדם, אך דם היה מוכר לו היטב כמו גם כאב. השניים היו בני לווייתו במשך זמן רב יותר משהג'ולים האלה יכלו לשער לעצמם.

הוא העיף מבט אחד לעבר השמיים שקידמו את פני השחר, ותהה לשנייה אם השמש זורחת גם בעולם הבא. לפני שהשמש תגיע למרכז השמיים יגלו הוא או הג'ולים את התשובה לשאלה.

קירה צעדה לאורך שדרת אַשְׁלֶנְד, שני רחובות מהרחוב שבו התגוררה. משב רוח פתאומי העיף את שיערה אל תוך עיניה. לא בכדי נקראה שיקגו עיר הרוחות. היא תחבה קווצות שיער סוררות מאחורי אוזניה והעבירה את תיק הגב הכבד שלה לכתף השנייה. לאור כל הפעמים שבהן נשאה את התיק אל מקום עבודתה וממנו, סברה קירה שהוא כבר לא יכביד עליה כל כך. בכל זאת היה לה מזל, שהבוס שלה אפשר לה להשתמש במכונית החברה לשם מארבים, מה גם שלאנשים רבים שחיו ועבדו בשכונת וֹוסְט לופ לא היתה מכונית. אלא שהם לא היו חייבים לסחוב עליהם את מבחר

המצלמות, מכשירי ההקלטה, המשקפות ושאר ציוד המעקב ההכרחי שהיא נאלצה לסחוב.

לפחות היה לה לילה פורה. המעקב על אשתו הבוגדנית של הלקוח שלה השתלם סוף סוף בדמות מספר תמונות מפלילות, שקירה הקפיצה למשרדה לפני שעלתה על קו הרכבת, שהחזיר אותה אל השכונה שלה. היום תוכל לישון עד שעה מאוחרת ככל שתרגה, ואפילו לבוס הקפדן שלה לא יהיה דבר לומר על כך.

כחוקרת פרטית היה עליה להיות מודעת לסביבתה, ותכונה זו באה לקירה בטבעיות. אך המיקוד שלה התחדד אף יותר כשפנתה בפינה הבאה. לא היתה לה כל בעיה לצעוד בקטע דרך זה לאור יום, אבל בשעה זו הוא גרם לה להרגיש לא בנוח. היא שמחה כשהשמש החלה להנץ ולזרוח. שורת המחסנים הרעועים כבר לא אמורה להיות שם, אך המיתון המתמשך האט את תהליך הריסתם ובנייתם מחדש. שורת הבניינים המכוערים הורידה את מחירי השכירות בבניין שלה, שניצב במעלה הרחוב, הרבה מתחת למחיר שיידרש ברגע שדירות חדשות ומצוחצחות יחליפו את היחידות הנטושות ומעוטות הגרפיטי. בינתיים היה עליה לעמוד על המשמר. מקרי שוד לא היו אירוע נדיר באזור זה.

היא כמעט עברה את אחרון המבנים, כשצחוק קולני גרם לה להפנות ראש בפתאומיות. הוא בקע מתוך אחד המחסנים ונשמע מכוער יותר מאשר משועשע. תמשיכי ללכת, אמרה קירה לעצמה, טופחת על כיס תיק הגב שלה שם החזיקה אקדח. את כמעט בבית. הצחוק האכזרי הדהד שנית, הפעם בעקבות צליל שנדמה כזעקת כאב. קירה עצרה והקשיבה בדריכות. אילו היתה השעה מאוחרת יותר, היו הצלילים שבקעו מהמחסן נבלעים ברעש המכוניות והולכי הרגל, אך בשל העובדה שרוב האנשים עוד ישנו, התגנב לאוזניה צליל שנשמע כאנחה קולנית. האדם שהשמיע את הצליל היה פצוע, ומאחר שקול נוסף של צחוק מכוער הדהד מיד אחריה, ידעה קירה כי השניים קשורים זה לזה.

היא הסירה את תיק הגב שלה בתנועה חלקה, שלפה את

המכשיר הנייד שלה וצעדה במהירות לעבר ההגנה שסיפק בניין הדירות שלה.

"מוקד המשטרה, מה מקרה החירום שלך?" דקלם קול לאחר שקירה חייגה את המספר.
"אני רוצה לדווח על קוד 37", אמרה קירה.
"תחזרי על זה שוב?"

"תקיפה בנסיבות חמורות", תיקנה קירה, מופתעת מכך שמוקדנית המשטרה לא הבינה את הקוד. היא מסרה לה את כתובת המחסן.
"נשמע כמו הקומה התחתונה", הוסיפה כדי שהפרטים יהיו מדויקים אף יותר.

"בבקשה המתיני על הקו ואני אעביר אותך לתחנה הזו", השיבה המוקדנית. דקות מספר לאחר מכן שאל קול נוסף מה מקרה החירום שלה.

"אני רוצה לדווח על תקיפה בנסיבות חמורות", אמרה קירה, הפעם בלי לטרוח ולומר את הקוד. היא מסרה שוב את הכתובת ואת המידע, חורקת שיניים בתסכול מאחר שהיה עליה לחזור פעמיים על מה ששמעה.

"אז בעצם לא ראית כלל את התקיפה?" שאל מוקדן המשטרה.
"לא, לא נכנסתי לשם", אמרה קירה בנוקשות. היא כבר היתה קרובה לבניין הדירות שלה ועצרה מלכת.

"הבנתי", השיב הקול שנשמע עתה משועמם. "מה שמך?"
"אני מעדיפה להישאר אנונימית", אמרה קירה לאחר שתיקה קצרה. ההיסטוריה שלה עם המשטרה לא היתה בהכרח נעימה.
"נשלח ניידת לאזור", דקלם המוקדן.

"תודה", רטנה קירה וניתקה. היא עשתה כל שביכולתה לעשות. היא קיוותה שיהיה בכך די בשביל מי שהשמיע אותו קול נוראי. אבל כשהחלה לצעוד לעבר הבניין שלה נהיו צעדיה הססניים. האינסטינקטים שלה הורו לה להסתובב ולשוב אל המחסן. עד שתגיע ניידת יחלפו בין חמש לעשר דקות. מה יקרה אם הפצוע האנונימי כבר לא יהיה בחיים?

אף פעם אל תנסי להיות גיבורה, ילדה. תשאירי את זה למי שמחזיק תג משטרה.

תוכחתו של הבוס שלה הרהדה במוחה, אך במקום שהרגשתה תשתפר, עלה בה זעם. אלמלא בעלה לשעבר היה לה תג משלה. היא סיימה את הכשרת השוטרים בהצטיינות, השיגה את תעודת ההסמכה שלה באכיפת חוק והיתה במרחק שני בניינים בלבד מהצעקה ההיא. לא כמה דקות, כמו ניידת המשטרה.

מיד לאחר מכן חלף במחשבותיה קולו העמוק והצרוד של מאק: הצילי נפש אחת. היה זה ה"אני מאמין" של המנטור שלה. אילו היה מאק דומה יותר לבוס שלה, ייתכן שקירה כבר היתה בין המתים, במקום שתעמוד על המדרכה ותשקול אם לעזור למישהו בצרה או לא. מאק לא היה מהסס עם תג או בלעדיו. למי היא רצתה להידמות? למאק, ידידה משכבר, או לבוס השחוק שלה, פרנק? קירה סבה על עקבותיה ופנתה לשוב אל המחסנים ואל מקור הצעקה.

מנצ'רו פלט אנחה ארוכה, כשסכין הכסף שיסעה את אזור עצם החזה שלו. כשהג'ולים רק החלו לחתוך אותו הוא לא השמיע קול, לכן הם העבירו את להבי סכיניהם על עורו לאט יותר – הם ראו בשתיקתו קריאת תיגר. אז הוא גנח, נאנח ואפילו צעק. זה עזר, הם הלכו והתרגשו, חותכים בגופו עמוק יותר.

לא יחלוף זמן רב, עד שייאלץ לבחור בין שימוש באגרסיה שלו כדי להסוות את עובדת היותו מאסטר ערפד לבין שימוש בכוחו כדי להגן על עצמו מפני הגרוע שבכאבים. הוא איבד דם רב מכדי שיוכל לעשות את שניהם. אם לתוקפיו יש טיפת שכל, ייתכן שיברחו אם יחשוף את היקף העוצמה שהסתחררה בתוכו; לא, הוא לא יכול היה לקחת את הסיכון. בחירתו, אם כך, תהיה בכאב.

מנצ'רו שמט את המחסום הפנימי, שהקים בינו לבין הסכינים חסרות רחמים שביקשו לפגוע בו. בן רגע הרגיש כי גופו עולה באש בהשפעתו העזה והמייסרת של הכסף שפילח אותו.

ללא המחסום שהגן עליו מפני הכאב התעוררה בעיה נוספת – כל חתך או דקירה חדשים עוררו את האנרגיה המסתחררת שבו, והיא היתה צמאה לנקמה. מנצ'רו עצר בעדה והתרכז בריסון ההילה שלו תוך שהוא נאבק בדחף להרוג את הג'ולים, בעוד כוחו דורש לצאת לחופשי.

"סְטִיִּיקְס", אמר מנצ'רו, מכנה אותו בשם שבו השתמשו האחרים. "האם אתה חסר ניסיון או שזה כל מה שאתה מסוגל לעשות?"

הג'ול נהם למשמע העלבון ובתגובה חתך קו עמוק בירכו של מנצ'רו. ג'ול נוסף לפת את שיערו השחור של מנצ'רו, שהגיע עד מותניו, וניסר נתח ממנו עד לכתף.

זעמו של מנצ'רו ניעור שוב, אפל וקטלני, מבקש להתאחד עם כוחו וללבוש צורה. מנצ'רו הדחיק אותו בידיעה, שאם ישחרר את שליטתו ולו ולשנייה, כל הג'ולים ימותו. והם עדיין לא מילאו את ייעודם.

"תורידו את הסכינים ותתרחקו ממנו", קראה מישהי. מבטו של מנצ'רו נדד לעבר הקול, ותדהמה דומה לזו שניכרה בג'ולים אחזה בו. האם מחשבותיו הסיחו את דעתו – והעיניו הוא שבלבל את דעתם של הג'ולים – עד כדי כך שבת אנוש הצליחה, למעשה, להתקרב אליהם בלי שישימו לב?

ההוכחה לכך ניצבה מעברו השני של החדר במנח ירייה קלאסי, אקדחה מכוון אל הג'ולים שהצטופפו סביבו. עיני האישה היו קרועות לרווחה ופניה היו חיוורים, אך היא החזיקה את נשקה באחיזה איתנה.

הוא ממש לא נזקק לסיבוך הזה.

"עזבי עכשיו", הורה מנצ'רו. הגוף החם והאנושי שלה יהווה פיתוי גדול מדי לקניבליים, אלא אם כן תברח משם מיד.

"ובכן", אמר סטייקס באיטיות, משאיר את סכיניו נעוצה בירכו של מנצ'רו. "תראו מה יש לנו כאן, חבר'ה. קינוח." קול נקישה העיר על כך שהאישה דרכה את האקדח באגודלה.

"אני אירה," הזהירה. "כולכם, הניחו את הסכינים ותרחקו ממנו. המשטרה כבר בדרך..."

קולה נסדק, כשסטייקס התרחק ממנצ'רו. גופו של הג'ול הסתיר מעיניה את רוב הדברים שהם עוללו לו, אך כשמנצ'רו נחשף לעיני האישה במלואו היא נעצה בו את מבטה. הג'ולים תקפו.

מנצ'רו ידע כי מוטב שלא יעשה דבר. עדיף יהיה אם יישאר כבול ברצועה לקורה התומכת של הבניין, יעמיד פנים של חסר ישע ויניח לג'ולים להרוג אותה. ככלות הכול הוא הגיע למקום הזה עם מטרה ברורה, והצלת חייה של בת אנוש פזיזה לא היתה חלק מהתוכנית.

אך בשנייה הבודדת, שנדרשה לג'ולים כדי להגיע אל האישה, עלתה במוחו של מנצ'רו מחשבה נוספת, והיא גברה על המעשיות שלו – היא ניסתה להציל אותו. הוא לא היה מסוגל להניח לה למות בגלל זה.

עוצמתו התפרצה מתוכו והוטחה בג'ולים. החבלים מכוסי הדם שהקיפו את מנצ'רו החלו להתיר את עצמם, נשלפים ממקומם בתנועות צליפה, כנחשים, בעוד מנצ'רו הולם בששת הג'ולים במכת כוח נוספת. מכותיו היו חלשות מהרגיל בגלל הדם שאיבד, אך הצעקות הרמות שהגיעו מכיוון הקניבלים הסתיימו באותה פתאומיות שבה הסתיימה מתקפתם עליה. כשכל החבלים נפלו לרצפה ומנצ'רו צעד לעבר האישה, אף לא אחד מהג'ולים היה מסוגל לזוז.

מנצ'רו הזיז את סטייקס מדרכו בבעיטה וגילה את האישה שתחתיו. היא התנשמה בכבדות, זרזיף דם ניגר מפיה ודם נוסף זורם מתוך הפצע הפעור בבטנה. להיסוס שלו היה מחיר גבוה. הג'ול הצליח לפצוע אותה אנושות, לפני שהוא עצר בעדו. האישה תרמם למוות תוך דקות ספורות.

היא הביטה מעלה, לעברו, הייסורים שניבטו מפניה משתנים להבנה ולזעזוע לאחר שהביטה מטה לעבר בטנה.

"טינה", לחשה האישה. ואז התגלגלו עיניה הירקרקות והיא איבדה את הכרתה.

הפעם מנצ'רו לא השתהה. הוא חתך את פרק ידו באמצעות ניביו והצמיד את הפצע אל פיה. דמו לא זרם. כמובן – הג'ולים ניקזו את כולו. הוא אסף מיד את האישה בזרועותיו ונשא אותה אל העמוד שאליו היה קשור רגעים ספורים קודם לכן. לאחר מכן גרף מנצ'רו מלוא היד מן הדם שנקווה על הרצפה ודחף אותו לתוך פיה. הדופק שלה היה עתה לא יציב ונשימתה כמעט נעלמה, אך הוא התעלם מכך והכריח אותה לבלוע.

הוא שמע סירנות מתקרבות. המשטרה כבר כמעט הגיעה, בדיוק כפי שהיא אמרה. מנצ'רו גרף עוד מהדם בידו ומרח אותו על הפרצה שבבטנה. דמה החם של האישה התערבב בדמו, אך רק לרגע. ואז היא הפסיקה לדמם, קצות בשרה התקרבו זה לזה, בעת שהחלה להחלים מבפנים ומבחוץ תחת השפעתו המחדשת של דמו. שתי דלתות רכב נטרקו. מנצ'רו השאיר אותה על הרצפה המוכתמת אדום וניגש אל הג'ולים. עיניהם היו הדבר היחיד שהם יכלו להזיז, כשהביט מטה לעברם.

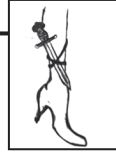
"אילו הייתם הורגים אותי מיד, ייתכן שהייתם חיים עוד כמה ימים", אמר מנצ'רו בקרירות. ואז הטיל את כוחו בפרץ קצרצר ומבוקר. רגע לאחר מכן נשמע קול נפץ, וששת ראשיהם של הג'ולים התגלגלו ונתלשו מגופותיהם.

קול צעדים התקרב למחסן. מנצ'רו השתהה והעיף מבט לעבר האישה. הכרתה שבה אליה והיא בהתה בו, מבטה החיוור מרותק אליו בהלם ובאימה.

היא ראתה את הניבים שלו. צפתה בו הורג את הג'ולים. היא ידעה יותר מכדי שיוכל להשאיר אותה שם.

"משטרה", קרא קול. "יש כאן פצועים...?"

מנצ'רו חטף את האישה בזרועותיו ועף מבעד לחלון שבור עוד לפני שנשמעה קריאת ההפתעה של השוטרים למראה הטבח, שנתגלה לעיניהם.

2

קירה ידעה כי אינה חולמת, הוזה או משוגעת. ואלו היו החדשות הרעות. משמעותן היתה שכל מה שראתה היה אמיתי, וזה אומר שהגבר שחטף אותה לא יכול להיות אנושי. מחשבה זו, בלתי הגיונית ככל שתהיה, היתה ההסבר ההגיוני היחיד. בני אדם אינם מסוגלים להחלים מהטבח שראתה, כשהגבר שהיה קשור לעמוד נגלה סוף סוף לעיניה בבירור. לבני אדם לא היו ניבים או עיניים שמאירות בירוק זוהר. ובני אדם אינם יכולים לתלוש ראשים של אנשים בלי לגעת בהם כלל.

ככל שרצתה לתרץ את כל מה שקרה כפרשנות מוטעית והיסטרית לחוויה טראומטית, בני אדם מן הסתם גם אינם מסוגלים לעוף. אבל החוטף שלה התעופף לו מתוך המחסן, ולאחר מכן ביצע כמה דילוגים בלתי אפשריים מגג אל גג תוך שהוא מחזיק אותה כאילו היתה חסרת משקל.

מאז ומעולם פחדה קירה מגבהים, ופחד זה בשילוב עם הסחרחורת, ההלם ואובדן הדם היו מעל לכוחותיה. בנקודה כלשהי בין זינוקי הגגות היא התעלפה. כעת מצאה את עצמה ערה בחדר שינה רגיל למראה, לבושה עדיין בבגדיה הקרועים

והמוכתמים בדם, כשהפצע בבטנה החלים באורח פלא, והחוטף שלה יושב לו בכיסא שמול למיטה.

"אל תפחד, את מוגנת," היו מילותיו הראשונות, שנאמרו במבטא משונה.

חושי ההישרדות של קירה לברם מנעו בעדה מלומר "בולשיט". היא הורידה את מבטה והסתכלה על עצמה – מובן שהאקרה שלה לא היה בנמצא. לא שהוא היה מועיל לה נגדו, או נגד שאר היצורים מהמחסן, מה שלא יהיו.

"איפה אני?" שאלה קירה והגיחה באיטיות מתחת לשמיכות שמישהו – הוא – הניח עליה.

"במקום בטוח," מלמל האיש רגע לאחר מכן. "אני מסוגל להריח את הפחד שלך, אבל אני יכול לשמוע מילה ממנו."

קירה היתה עסוקה בניסיון מתון לצאת מהמיטה, אך כששמעה את דבריו עצרה. רטט צונן של אדרנלין שטף אותה, כשהעיפה מבט ממשי ראשון באדם שהחזיק בה.

שיערו השחור והחלק גלש הרבה מעבר לחזה שלו במקומות מסוימים, אך חלקו נגדע עד לכתפיו. במבט ראשון נראו תווי פניו מזרח תיכוניים, אך עורו הבהיר גרם לה לחשוב שמוצאו מעורב. פיו הרחב היה מעוקל בחיוך קל, וגבותיו השחורות נתלו מעל לעיניים שהיו גם הן שחורות. לאן נעלם אותו זוהר ירוק ועל טבעי? הוא נראה באמצע שנות העשרים לחייו – אם לשפוט על פי העובדה שאף קמט לא הופיע סביב עיניו. נתזי דם עוד עיטרו את צווארו, אך נראה כי החולצה והמכנסיים שלבש היו נקיים. אילו היתה פוגשת אותו ברכבת התחתית היתה קירה חושבת שהוא מנהל צעיר ומתוחכם – אלמלא הדם והשיער הלא אחיד באורכו.

אלא שהבוקר היא ראתה חצי מגופו מבותר לחתיכות של ממש, ואילו כעת לא היה עליו סימן כלשהו שהעיד על פציעותיו. היתה זו הוכחה חותכת אף יותר לכך שלא היה כל סיכוי שהוא אנושי, מה שלא יהיה.

למה לו לטרוח עם נימוסים? תהתה. שניהם ידעו שהיא היתה עדה למשהו שכנראה יוביל למותה, כך שלא תוכל לספר לאף אחד.

"מרתק," אמר כמעט לעצמו. "אני לא מסוגל לשמוע מילה מהמחשבות שלך."

מתוך דחף הרימה קירה את ידיה לראשה, כאילו יכלה לסוכך בגופה ולחסום אותו מלנסות להציץ אל תוך מוחה. חצי החיוך שלו התעקל אף יותר.

"אילו היו אלה נסיבות רגילות, זה לא היה מועיל לך. אך כפי שאמרת, איני מסוגל לשמוע את מחשבותייך."

"מה אתה?" פלטה. חיזור? היא ידעה שהממשלה משקרת בנוגע לרוזוול*...

"זה לא צריך להטריד אותך, טינה," השיב במשיכת כתפיים. "בקרוב תוכלי –"

"למה קראת לי טינה?" קטעה קירה את דבריו בלחישה מבוהלת.

"ייתכן שאני פשוט זקוק ליותר דם," מלמל הזר. "תתרחק מאחותי," נהמה קירה ונעמדה. יהיה מה שיהיה, הוא ברח מפני המשטרה. משמע שהם ודאי מסוגלים לפגוע בו, ואם הוא תכנן משהו בקשר לטינה, גם היא תמצא דרך לפגוע בו.

הוא הרים את ידו. "אינך מבינה. מוקדם יותר אמרת 'טינה', ממש לפני שאיבדת את ההכרה. חשבתי שזה שמך."

קירה לא זכרה את זה, אבל זה היה הגיוני. כשהיא ראתה עד כמה נוראית הפציעה שלה, מחשבתה האחרונה היתה על כך שלאחר מותה לא יישאר אף אחד שיטפל בטינה. פציעה כזו אמורה היתה להרוג אותה, אך הדבר הראשון שבו קירה הבחינה

* תיאוריית קשר שלפיה עב"ם התרסק ליד העיירה רוזוול, וממשלת ארה"ב מסתירה את ההוכחות.

כשהתעוררה היה שהבטן שלה נרפאה. למרבה הפלא לא נשאר כל זכר לפציעה, והיא הרגישה טוב, אם כי בגדיה עוד היו קרועים ומכוסים כתמי דם ארגמניים.

עובדה זו גרמה לה לבחון פעם נוספת באיטיות את החוטף שלה. הוא ודאי ריפא אותה איכשהו. האם זה אומר שהוא דיבר אמת, כשאמר שלא נשקפת לה סכנה, או שהיצור הזה תכנן בשבילה משהו גרוע אף יותר? אילולא היו לו כוונות זדוניות כלשהן, מדוע לא השאיר אותה במחסן עם המשטרה?

הזר כהה השיער ישב בלי לזוז, ידו האחת מושטת עדיין לעברה. קירה נשמה עמוקות וחזרה להתיישב על המיטה. היא כבר היתה במצבים שונים ומשונים במסגרת עבודתה כדי לדעת, שהיסטריה מעולם לא עזרה לאף אחד. נכון, דבר בעבודתה כחוקרת פרטית לא הכין אותה לזה, אבל אם היא רוצה לשמר אפילו סיכוי קלוש ביותר להישרדות, היה עליה להישאר רגועה.

"שמי קירה." אם הוא לקח את הרכוש שלה, הוא כבר ידע את שמה מהארנק שלה. "אני רוצה ללכת הביתה עכשיו. אני לא בטוחה במה שקרה הבוקר. כשאני מנסה להיזכר, הכול כל כך מעורפל..."

"את משקרת," אמר האיש בנימת בוז שאיכשהו הצליחה להישמע אלגנטית. עיני הפחם שלו הצטמצמו. "איני צריך לקרוא את מחשבותייך כדי לדעת זאת. אני מסוגל להריח את זה."

קירה התאמצה לבלוע את רוקה. "לא היית מעמיד פנים שאתה לא זוכר כלום אילו היית במצבי?"

"אני לא יודע," השיב בנימה כמעט מהורהרת. "מעולם לא הייתי במצב שלך. תמיד ידעתי על אודות ילדי קֶין, אפילו כשהייתי בעצמי ילד."

ואז נענע את ראשו כאילו כדי לנקות אותו. "מדוע אני מספר לך את זה? אין כל ספק שעליי לאכול שוב. קדימה, בואי ונסיים עם זה..."

לפתע הוא היה לפניו וידיו על כתפיה. איך הוא זו מהר כל

כך? לבה החל להלום בחוזקה, וחרדה מבחילה גאתה בה. נסיים עם זה? יכול להיות שהוא מדבר בשוויון נפש כזה על לרצוח אותה?

"אל תפחדי," אמר המפלצת ברכות. עיניו השתנו וזהרו בירוק בהיר ונורא, בעת שכפה עליה להסתכל עליו. תחושת לחץ החלה להתעצם בראשה. אלוהים, הוא עומד לתלוש את ראשה ממקומו כפי שעשה ליצורים האחרים שהיו במחסן.

"תפסיקי," התנשפה קירה. "ניסיתי לעזור לך –"

"אני יודע," קטע אותה והעביר את אצבעותיו בעדינות על פניה. "זה היה אמיץ מאוד. זה היה גם טיפשי, אבל עם זאת אמיץ. הביטי בעיניי, קירה. דבר לא קרה הבוקר. מעולם לא הלכת למחסן. מעולם לא ראית אותי. הלכת הביתה, נרדמת ושום דבר נוסף לא קרה..."

קולו העמיק, עד שמשוהו מעבר למבטאו יוצא הדופן הרעיד אותו. הלחץ בראשה של קירה החריף, אבל היא לא הרגישה כאילו הוא עומד להתנתק מכתפיה. אולי הוא לא מנסה להרוג אותה. לא לקח לו זמן רב כל כך להרוג את האחרים במחסן. לאחר כמה רגעים נוספים, שבמהלכם בהתה אל תוך עיניו שבהקו בוזהר בלתי אפשרי, ניסתה קירה לפנות שוב אל הצד ההגייוני שבו.

"זה בדיוק מה שאגיד. מה שלא תהיה, מה שהם לא היו, אני לא רוצה לדעת על זה. אני רק רוצה לשכוח."

תווי פניו התקמטו בזעף. "לא ייתכן," מלמל. עיניו התבהרו אף יותר. "דבר לא קרה הבוקר. את צעדת הביתה, הלכת לישון..."

"קלטתי," אמרה קירה ומצמצמה. כשהביטה אל תוך עיניו הרגישה

כאילו היא מביטה בזוג זרקורים ירוקים.

הוא עבר לצדו השני של החדר לפני שהצליחה למצמץ פעם נוספת, ואז הביט בה באותה חשדנות מהורהרת שהיא העניקה לו קודם לכן.

"את חסינה לכוח שלי." צחוק קצר בקע ממנו. "זה אכן יום בלתי נשכח. אפשר שהעובדה שנתתי לך מרמי כדי לרפא אותך גרמה

לכך. ייתכן שזה מה שמונע בעדי מלהפנט אותך עכשיו. ברגע שהוא ייצא מהמערכת שלך, תהיי שוב נתונה להשפעתו."

זה לא נשמע טוב. זה נשמע כמו משהו שאורך זמן רב, שאומר שהיא לא תצא מכאן בזמן הקרוב. הפרטים החלו להתחבר זה לזה במוחה. דם. להפנט. ניבים. תעופה. רק ליצור אחד היו כל התכונות האלה, אבל לא באמת ייתכן שהזר הוא ערפד, נכון?

"אולי אני זוכרת מה קרה הבוקר, אבל אתה יכול להיות בטוח שלא אספר לאף אחד, " אמרה קירה חרש. "אתה לא חייב לחכות עד שמשוהו ייצא לי מהמערכת. אני אלך הביתה ולא אומר אף מילה עליך, על המחסן או על כל דבר אחר שלא היה רגיל לחלוטין." הוא נעץ בה את מבטו, והצבע הירוק התחלף בחשיכה. ואז אט-אט נענע את ראשו.

"ייתכן שאת מאמינה עכשיו לדברייך, אך איני יכול לקחת את הסיכון שתשני את דעתך מאוחר יותר."

צליל הדלת הנסגרת היה הסימן היחיד שהוא זו ממקומו. קירה רצה לעברה, אך גם אם הידית הסתובבה ואף על פי שדחפה את הדלת בגופה, היא לא הצליחה לפתוח אותה. נראה שמשוהו כבר מאוד היה מצדה השני.

איך היא אמורה לברוח ממנו כשהוא מהיד בצורה בלתי אפשרית? המילה "ערפד" שוב עלתה בראשה. לאחר כל שאר התכונות שראתה נראה שזה התיאור המתאים ביותר לחוטף שלה. מצד שני, ערפדים לא אמורים לעלות באש באור השמש? וזה לא קרה לו. השמש כבר עלתה כשנשא אותה מהמחסן, אך עובדה זו כלל לא השפיעה לרעה על החוטף שלה. בנוסף היא ענדה שרשרת עם צלב, אבל גם זו לא מנעה ממנו לסחוב אותה בכוקר מעל חצי מהגגות בשיקגו. פרטים אלה פערו חור גדול בתיאוריית ה"ערפד" שלה.

צד כלשהו בקירה בכלל לא האמין, שהיא תוהה לעצמה איזה מין יצור על טבעי הוא עלול להיות. היצורים הללו כלל לא אמורים להיות קיימים, לא כל שכן לחטוף אותה! תחושת הכחשה נאבקה במה שזכרה מכל מה שראתה. אך גם אם רצתה להאמין, כי הלילה

הארוך וחסר השינה שעבר עליה גרם לה לראות דברים שלא באמת קרו, הבטן שלה – המגואלת בדם אך בריאה ושלמה – היתה תזכורת לכך שעיניה לא שיטו בה. גם הכאב המייסר שהרגישה כשבשרה נקרע לרווחה לא היה פרי דמיונה. או הקור שחלחל אל כל נקבובית בעורה, או תחושת הדעיכה... וההתעוררות הפתאומית בחזרה לחיים בדיוק בזמן לראות את השוכה כהה השיער שלה תולש את ראשיהם של מספר אנשים, בשעה שידיו אפילו לא היו קרובות אליהם.

לא אכפת לה מה הוא, החליטה קירה ; הדבר החשוב ביותר הוא לברוח ממנו. היא החלה לשוטט סביב חדר השינה, מתעלמת מהריח הראוותני. היא לא ראתה טלפון כלשהו. צמוד לו היה חדר אמבטיה עמוס בכל האבזורים הנחוצים – אף לא אחד מהם מועיל למטרות בריחה. מחשב לא היה. היא ניגשה אל החלון והביטה דרכו בתסכול. מובן שהיא תהיה בגובה של מספר קומות, ללא מרפסת או רשת צמחים מטפסים. נראה שעליה להיות אסירת תודה על כך שהנכס אינו מוקף תעלת מגן, ככל שיכלה לראות, ושזאבים מייללים אינם מקיפים את הבית. האם היא עדיין בשיקגו? או שהוא הצליח לקחת אותה הרחק משם כשהיתה חסרת הכרה?

קירה צנחה על המיטה, ממששת את הבד שכיסה אותה. פרנק ודאי אפילו לא ישים לב לכך שהיא נעדרת עד מאוחר יותר הלילה. הבוס שלה ידע שהיא בילתה לילה שלם במארב, והוא יצפה לכך שתישן היום עד מאוחר. גם טינה לא תנסה להתקשר אליה עד שעה מאוחרת יותר, ואם קירה לא תענה, אחותה פשוט תניח שהיא עובדת. תקווה היחידה היתה שהחוטף שלה השאיר את תיק הגב שלה במחסן. אין ספק שהמשטרה תחפש אותה אם ימצאו את חפציה בזירת רצח המוני מזעזע. האם הוא לקח גם אותו כשתפס אותה? היא לא יכלה להיזכר. היא ידעה רק שתיק הגב שלה אינו נמצא בחדר השינה.

מרום תסכול מעכה קירה את כיסוי המיטה באגרופה מתוך רצון לקרוע אותו לגזרים, אך מרקמו העבה והחלק העיד על כך

שצפיפות החוטים שבו ודאי הגיעה לאלף. משמע שהוא חזק יותר מחבל. אם היא תנסה לקרוע אותו, לא ייצא לה מזה דבר פרט לכמה ציפורניים שבורות.

לפתע החלה קירה לחייך. אלתור הוא חלק הכרחי מהתפקיד, אמר לה פרנק כשהכשיר אותה לעבודה כחוקרת פרטית. הוא צדק. קירה נכנסה לחדר האמבטיה, גוררת את כיסוי המיטה מאחוריה.

מנצ'רו עצם את עיניו בעת שבלע. עור חם נצמד אל פיו, ודופק מתוך רטט תחת שפתיו. ערפל של מחשבות מענגות אפף את מוחו כשנעץ שוב את ניביו בעדינות, אך לא היו אלה מחשבותיו שלו. הן היו של סָלִין, בת האנוש שממנה ניזון. כן, תנשך אותי שוב. עמוק יותר. אה, זה כל כך טוב, אל תפסיק...

סלין נרעדה באקסטזה שמנצ'רו לא חווה מזה מאות שנים. הוא נסוג לאחור לאחר הלגימה הבאה, והשתמש בטיפה מדמו כדי לסגור את סימני הנשיכה שהשאירו ניביו בזמן שתחושת האושר הרגעית נמוגה והתפוררה.

תשוקתה של סלין נבעה אך ורק מהמיומנות שבנשיכתו בשילוב עם אופוריה קלה שחשה הודות לארס שבניבי כל הערפדים. אם ירצה הוא יוכל להעניק לה אורגזמות סוחפות חושים בנשיכתו, אך כל ערפד יכול היה לעורר בה אותן תחושות. אם מנצ'רו למד דבר אחד בחייו הארוכים זה שלהיות אמצעי לעונג אינו כמו להיות נחשק באמת.

בעבר הוא היה בז לרעיון. כשהיה שליט אנושי במצרים, היה זה כבוד לחלוק עימו את מיטתו, ולמנצ'רו היו מבקרים רבים. כשהפך לערפד, נהרו אליו גברים ונשים בתקווה שיהפוך אותם לערפדים. מאוחר יותר משך אליו כוחו את אלה שביקשו ממנו הגנה. במרוצת הזמן נהיה תפקיד המאהבת שלו לסמל סטטוס בעולם הערפדים. גם כשמנצ'רו חי בקרב בני אדם כשהוא מסתיר את עובדת היותו ערפד,

משך אליו עושרו אנשים. אך לאחר אלפיים וחמש מאות שנים שחי כך, אפילו מקורות העונג החושניים ביותר התרוקנו מתוכן. מנצ'רו רצה יותר.

הוא חשב שמצא את מה שחיפש בפטרה. נישואיו למלכה המצרית הצעירה אלפיים שנה קודם לכן הסתיימו בסופו של דבר באסון. בתקופה ההיא הוא היה תמים מספיק כדי לחשוב, שיוכל לספק את תאבונה של פטרה לכוח בכך שיהפוך אותה לערפד, יחלוק איתה את עושרו המופלג וילמד אותה את הסודות האפלים והאסורים ביותר של בני גזעו. אך לא היה די בכל אלה. שום דבר ממה שעשה לא הספיק לה, וחטא מעברו הרחוק הוביל לכך שפטרה כמעט והשמידה את כל מי שיקר ללבו של מנצ'רו, עד שלבסוף נהרגה לפני שנה. מדכא, אך העובדה היתה שכל מי שהיה בחייו נמשך אליו ממניעים אנוכיים – גם מי שהוא שם בו את מבטחו, אפילו מי שאהב.

באופן מוזר יוצאת הדופן היחידה היתה בת האנוש, שהיתה נעולה בחדר השינה שבקומה העליונה. קירה ניסתה להציל אותו בלי שתפעל מכורח המורשת, הסטטוס, הכוח, העושר או הכריזמה שלו. היא סיכנה את חייה בלי לצפות לדבר בתמורה. אף אחד לא עשה בשבילו דבר שכזה. מעולם.

כתוצאה מהמעשה המבלבל ונטול האנוכיות של קירה, בשילוב עם חוסר יכולתו לשלוט במוחה או לקרוא את מחשבותיה, לא הצליח מנצ'רו להפסיק לחשוב עליה. היום הפך לערב, והוא שלח ערפד נוסף לחדרה עם אוכל ומשקה. אך גם אז לא הצליח לסלק אותה ממחשבותיו.

קירה. משמעות השם ביוונית היתה "גבירה". בקלטית – "אפלה". איזה מהשמות הלם אותה יותר? חיצוניותה תאמה את שתי המשמעויות של שמה – פניה היו עדינים ויפהפיים, פרט ללסתה החזקה, שהתריעה על עקשנותה. צבע עיניה של קירה היה ירוק חיוור, אך הגבות שלה היו כהות, כמו הגוון העמוק של שיערה לפני שהלך והתבהר לקראת קצותיו הזהובים. שיערה היה קצר מדי

לטעמו של מנצ'רו, ובקושי הגיע לכתפיה, אך הוא היה כה שופע, עבה ומתולתל, עד שכמעט הזמין אותו לפתל בו את אצבעותיו. הגוף של קירה היה ניגוד נוסף בין נשיות לבין עוצמה. הוא היה דקיק על גבול העדינות, אך היא החזיקה את עצמה בתנוחה של לוחמת, וכתפיה הרחבות רק הדגישו את שדיה המלאים. כשנהמה לעברו שלא יגיע באחותה, יישרה את כתפיה הרחבות והמקסימות כמו גם את לסתה העיקשת. קירה ידעה שאינו אנושי, ובכל זאת לא היססה לקרוא עליו תיגר בעקבות מה שנתפס בעיניה כאיום על משפחתה. גבירה אפלה, בהחלט.

"כן, בבקשה!"

הזעקה עוררה את מנצ'רו ממחשבותיו. אליים אדירים, הוא גיפף את סלין מבלי לשים לב, ושלח חוטים דקיקים מכוונו ללטרף ולגרות את קצות עצביה. כיצד תעה במחשבותיו על קירה עד כדי כך ששכח את העובדה שסלין עדיין בזרועותיו?

מנצ'רו ריסן את כוחו והציב את סלין על הרצפה, הרחק ממנו.

"לקחתי כל מה שאני צריך," אמר לה.

עיניה נפקחו והיא נצמדה אליו. "תן לי להעניק לך יותר מדם," הציעה בקול צרור.

"לא," השיב מנצ'רו אוטומטית.

בשנייה שבה עזבו המילים את פיו הוא שב והזכיר לעצמו כי אינו חייב לסרב. אשתו מתה, כך שמי שייקח למיטתו כבר אינה מסתכנת בעונש מוות. אם ירצה את סלין הוא יוכל לקחת אותה.

כמה אירוני היה המצב – לאחר שבער בתשוקה, שלא באה על סיפוקה במשך זמן רב יותר משציוויליזציות רבות שרדו, שניתנה לו עתה ההזדמנות להיכנע לה, אך לא היה לו כל רצון. סלין היתה יפהפייה ומוכנה, אך הוא לא רצה בה.

פניה של קירה הבהבו במוחו, אך מנצ'רו סילק את דמותה לפני שהרשה לעצמו להשתהות עליה.

"לא," אמר שוב לסלין בנימה שלא הותירה כל מקום לוויכוח.

היא הלכה לאחר שתלתה בו מבט יחיד ואחרון, אך הוא העמיד

פנים שלא שם לב אליו. סלין, כמו כל האחרות, לא חשקה בו ובו בלבד; היא חשקה גם בכוח, בביטחון ובעונג העל טבעי שהוא מסוגל להעניק לה. אך איכשהו במשך התנזרותו הארוכה והכפויה של מנצ'רו עסקת חליפין כזאת כבר לא נראתה לו מתקבלת על הדעת.

לא חלפו יותר מכמה דקות, מאז שסלין יצאה, וגורגון, הערפד היחיד שמנצ'רו הביא עמו אל הבית, נכנס לספרייה. "אדוני," אמר גורגון. "יש לנו בעיה עם בת האנוש שהבאת הבוקר הביתה."

מנצ'רו קם וכבר החל לעלות במדרגות לחדרה של קירה, כשקולו של גורגון עצר אותו.

"אה, אדוני? אולי עדיף שתצא במקום זאת החוצה."

3

קירה היתה תלויה מהחבל המאולתר שלה מחוץ לחלון, מזכירה לעצמה בשיניים חשוקות לא להביט מטה. שעות חלפו עד שסיימה לקשור את הסדין, השמיכות, הווילונות ווילון האמבטיה לחבל, שיהיה ארוך מספיק כדי להגיע לקומת הקרקע של הבית. לאחר מכן היא חיזקה אותו סביב שתי פינות המיטה, והמתינה בדריכות עד רדת החשיכה כדי להקטין את הסיכויים שיראו אותה. חצי שעה נוספת עברה עליה בשיחת עידוד פנימית, כדי שתצליח לגייס מספיק אומץ להרים את עצמה מעבר למפתן החלון, ורגע של בהלה טהורה עבר עליה כשהחבל נמתח לראשונה תחת משקלה. אבל החבל, עוגן המיטה, ושרירי הזרוע שלה החזיקו מעמד. אט-אט התקדמה קירה מטה, מפתלת את החבל בין רגליה כדי להאט את קצב ירידתה. את מתקדמת מצוין, אמרה לעצמה כשהחלה לרדת בזהירות מטה לאורך הקיר הצרדי של הבית. קצת מזל והיא תגיע בבטחה אל הקרקע בעוד כמה דקות בלבד. אם יתמזל מזלה עוד יותר, לא יעבור זמן רב עד שתמצא עזרה. היא פקפקה בכך שהיא עוד בשיקגו, אם להסיק מהעובדה שבסביבה בקושי נצבו עוד בתים או בניינים בטווח ראייה. אבל היא ראתה מה שנראה לה כמו בית אחר מעבר לשורת העצים מצפון לבית שבו נמצאה. היא תברוק

שם קודם – בהנחה שהחבל לא ייקרע והמיטה לא תישבר פתאום. כשהגיעה לאדן החלון שמתחת לחלון שלה, נשפה קירה אנחת רווחה מתוחה. היא עברה קומה אחת ונשארו לה עוד שתיים. בינתיים אף אחד לא הפעיל את האזעקה. העמדת פני שבויה צייתנית כנראה עבדה. היא אפילו העמידה פנים, שאכלה את האוכל ושתתה את המשקה הקל שהביא לה הגבר הבלונדיני עם הצלקת שבמורד לחיו, כשלמעשה היא הורידה אותם עם המים שבאסלה. אין סיכוי שתיגע בהם ותסתכן בכך שיסממו אותה. היא בלעה קצת מים מהמקלחת, כשניקתה את עצמה. הם בהחלט היו מספיקים כדי למנוע ממנה להתייבש, והיא ממש לא חשבה שמישהו שם פיקח מספיק כדי לסמם גם את המים האלה.

קירה המשיכה לנוע באיטיות במורד החבל, נדהמת מכך שזרועותיה לא רועדות מחולשה. היא איבדה דם רב הבוקר, אך מסיבה כלשהי היו זרועותיה יציבות והתמודדו עם משקלה בקלות. עובדה זו היתה יוצאת דופן דיה כדי להדאיג את קירה, אך היא החליטה לדאוג לגביה מאוחר יותר. למשל, כשתהיה הרחק מהבית הזה, ובתחנת המשטרה הקרובה.

היא עברה קומה נוספת ועצרה את נשימתה, כשהחבל התגנדר והביא אותה ישירות אל מול אחד החלונות. האור שבפנים זהר לעומת הזכוכית, וקירה ראתה את פנים הבית בבירור. היא התפללה שהעלטה בחוץ תהפוך אותה כמעט לבלתי נראית מתוך החדר המואר, ואז בעטה בקיר בקלילות כדי להתרחק ממרכז החלון וירדה מעט מהר יותר. האם כדאי לה לקחת את הסיכון ולהביט למטה כדי לבדוק כמה עוד נשאר לה לרדת? לא, החליטה קירה. היא הצליחה להגיע עד לכאן למרות פחד הגבהים שלה; אין צורך להרוס את זה עכשיו ולהביט למטה.

כשקירה הרגישה סוף סוף את האדמה יציבה מתחת לרגליה במקום שתרגיש שוב חלל ריק וחבל, היא כמעט פלטה צווחת שמחה מרוב הקלה. אך היא ריסנה את תחושת העליצות שלה ומשכה את החבל משמאל לחלונות, תוחבת את הקצה מתחת לעציץ כדי לקבע

אותו במקומו. עם קצת מזל אף אחד לא ימצא אותו עד הבוקר, ועד אז היא כבר תהיה רחוקה משם.

קירה החלה לרוץ מהר ככל שיכלה בכיוון שבו חשבה שראתה את הבית השני מחלון חדרה. החשיכה שבחוץ היתה שחורה משחור, אך היא היתה די בטוחה בכך שהיא רצה בכיוון הנכון. לבה פעם באושר ובהתרוממות רוח. היא היתה חופשייה! היא לא רצה אפילו עשרים מטר, לפני שהתנגשה בקיר.

מנצ'רו צפה בקירה מטפסת במורד הבית בפליאה מהולה בשעשוע. היא בהחלט היתה בחורה עקשנית, כפי שהעיד החבל שקשרה מהבדים השונים שמצאה בחדר השינה – והאם ייתכן שהיא השתמשה בלולאות של וילון האמבטיה כנקודות עיגון לקשרים שלה? "אתה רוצה שאתפוס אותה?" שאל גורגון. קולו היה שקט מכדי שקירה תשמע אותו.

"לא", השיב מנצ'רו. הוא הסתקן למדיי לגלות אם תצליח לרדת כל הדרך למטה. אם החבל ייקרע או שהיא תאבד את אחיזתה, הוא יוכל לתפוס אותה בקלות. אך בינתיים היתה הצפייה בקירה, המתמרנת את דרכה במורד צדו של הבית, מבררת הרבה יותר מכל מה שעשה בחודשים האחרונים.

"אתה יכול לחזור אל הבית", אמר לגורגון. פיו התעקל בחיור, כשקירה בעטה בקיר בעדינות כדי להזיז את עצמה מהחלון. היא היתה שקטה מאוד יחסית לבת אנוש, אך באוזניו נשמעה כמקימת מהומה.

גורגון הנהן פעם אחת לפני ששב ונעלם בתוך הבית. מנצ'רו עמד באזור החשוך ביותר במדשאה, שם נעלם כליל מעיניה של קירה, והמשיך לצפות בה. הוא נדרך כשמסגרת המיטה שאליה עונן החבל חרקה באזהרה, אך החבל החזיק מעמד. כשקירה הגיעה אל הקרקע, מנצ'רו חיך איתה. כל הכבוד, גבירה אפלה. כמה חבל שלא יוכל להניח לה להשלים את ניצחונה ולברוח. בת אנוש שמספרת למשטרה סיפורים על יצורים על טבעיים – זה

היה הדבר האחרון שמנצ'רו נזקק לו. רג'דף יציג זאת כהוכחה נוספת לכך שמנצ'רו הפר את החוקים שלהם.

רג'דף. כמה משונה שמנצ'רו לא חשב על מגן החוק הנקמני מאז שעזב הבוקר את המחסן, אך הוא יטפל במה שעליו לעשות בנוגע לרג'דף אחר כך. לפני כן היה עליו למחוק את זיכרונותיה של קירה מכל זכר למשהו על טבעי. הוא יכול להעביר אותה לגורגון או לערפד אחר בשושלת שלו ולתת להם להפנט אותה, אך נראה כי המעט שיוכל לעשות כדי לגמול לה על טוב הלב שהפגינה כלפיו במחסן היה אם יטפל בה בעצמו. גם אם עכשיו היא מתחרטת על טוב לבה...

הוא תמיד יוכל למצוא דרך אחרת ליישם את תוכניתו בנוגע לרג'דף, לאחר שזיכרונותיה של קירה מהמחסן וממנו ייעלמו. מנצ'רו לא ראה את רג'דף מעל לשבוע; לא היתה כל סיבה למהר, הוא ישיג את מטרתו בקרוב.

וכך הניח לקירה לרוץ כמה צעדים לפני שהתייצב לפניה. היא התנגשה בו חזק כל כך, עד שצרחה נפלטה ממנה, אך הוא ספג את עוצמת ההתנגשות כאילו היתה פרפר.

"זה כבר הדבר השני המטופש והאמיץ שעשית היום," ציין מנצ'רו.

נשימתה של קירה היתה מאומצת, אך ידה היתה יציבה כשהכתה בו באגרופה במרכז החזה. "לעזאזל! זה שוב אתה, נכון?" הוא ראה אותה בבירור בחשיכה, אך היא ודאי כמעט עיוורת לאור העובדה שבמדשאה לא היו מנורות כלשהן.

"כן, זה אני," השיב מנצ'רו. הוא לא העיר על האגרופ, אם כי לא הצליח להיזכר בפעם האחרונה שבה מישוה ממש הכה אותו. "צפית בי כל הזמן הזה, נכון?" תבעה קירה לדעת. היא נדפה מרירות, וריחה השתנה מלימונים ורסס ים למשהו חריף יותר. "למה? חשבת שזה מצחיק להסתכל עליי מנסה לברוח?"

הוא אכן היה משועשע, אבל רק מפני שידע שלא נשקפת לה סכנה ממשיית. למרות זאת הייאוש הנזעם שבנימת קולה גרם לו

לחשוב לרגע – הוא אמנם ידע שקירה אינה בסכנה, אבל היא לא ידעה זאת. למען האמת, הוא לא אמר לה דבר שבאמת יבטיח לה שאין כל סיבה לפחד שלה, בין אם היא בתוך הבית ובין אם היא מתגדרת על חבל מחוצה לו.

"אני מתנצל". מנצ'רו שמט את ידיו מכתפיה, לאחר שהניח אותן שם כדי לייצב אותה בעקבות היתקלותה בו. לאחר ששחרר אותה היא לא ניסתה לברוח, אלא עמדה במקומה, גמעה את האוויר ונעצה בו מבט זועם.

"מה אתה? ומה אתה מתכוון לעשות איתי מאחר שכבר ברור שלא תיתן לי ללכת?"

מנצ'רו היסס לרגע במשיכת כתפיים פנימית. בקרוב ימחק את מחשבותיה. מה זה משנה אם עד אז היא תדע עליו יותר? "המילה המודרנית המתאימה למה שאני היא 'ערפד'". לבה של קירה כבר הלם, אך למשמע המילים הללו הוא דיגל על פעימה.

"ערפדים לא קיימים", אמרה, אף שמילותיה אלה נשמעו כמו ניסיון הכחשה אחרון, ולא כמו הצהרת חוסר אמון כנה. "זה בדיוק מה שבני אדם אמורים לחשוב, אלא שראית יותר מכדי להמשיך ולהיאחז בבדיה הזו", השיב בקול יציב. "אבל היית בחוץ הבוקר, באור שמש, והצלב שלי..."

מנצ'רו הושיט את ידו כדי לגעת בסמל שנתלה מצווארה של קירה. המגע עם הכסף לבדו לא יפגע בו. השפעותיו הצורבות והמנקזות נותרו רדומות, אלא אם כן הכסף יחדור מבעד לעורו של הערפד. "השפעותיהם של אור יום, של צללים, של יתדות עץ ושל מים קדושים הן פעולות הסחה שבני עמי שתלו במתכוון במשך אלפי שנים. חולשתנו האמיתית אינה משהו שהרשינו כי יהפוך לנחלת הכלל."

"כסף", אמרה קירה.

גבותיו התרוממו. היא לא יכלה לראות זאת, אך היא ודאי חשה בתגובתו מפני שמשכה בכתפיה.

"זה בטח מה שה... אה, ערפדים האחרים ההם השתמשו בו כדי לפגוע בכך הבוקר. הסכינים לא ממש נראו כמו סכיני פלדה, אבל הן היו מכוסות בכל כך הרבה דם, כמובן..."

קולה נמוג שוב והיא הסיטה את מבטה, נושכת את שפתה. מתוך הדממה מעוררת התדהמה שבמחשבותיה הוא קלט את ריחה משתנה למשהו ששיקף רגש שהכיר היטב.

חרטה.

היא אכן התחרטה על שניגשה לעזור לו הבוקר. מנצ'רו לא יכול היה להאשים אותה, אך להפתעתו גילה שהרגשתה ממש... כואבת. בשם האלים, האם הוא באמת מתעצב בגלל מה שאישה זרה חושבת עליו? הוא היה בן מעל לארבעת אלפים וחמש מאות שנה! אולי אכן הגיע הזמן שיעבור מהעולם הזה, לפני שיפגין עוד מאפיינים של מה שללא ספק היה גרסת האל-מתים לסנליות.

"הגברים האחרים ההם לא היו ערפדים," תיקן אותה מנצ'רו בקרירות. "הם משתייכים לגזע אחר בשם ג'ולים או קניבלים."

ניכר בקירה שהיא כובשת בחילה. "הבוקר הפרעתי לג'ולים, שאוכלים בשר אדם בעודם מבתרים ערפד שותה דם. זה מה שאתה אומר לי?"

"כן."

כעת החריף ניחוחה של קירה מפחד. רעד עדין עבר בגפיה, אך גווה נותר ישר. "בגלל זה אתה מחזיק בי כאן? כדי לשתות את הדם שלי?"

לפני שענה לא הצליח מנצ'רו לעצור את עצמו מלהסתכל על גרונה ועל הפעימות המהירות והמפתות שניכרו בו.

"לא. אמרתי לך, אין לך סיבה לחשוש מפניי. כבר הייתי מחזיר אותך לביתך, אלא שעדיין איני מסוגל למחוק את מה שראית הבוקר. ברגע שהשפעת הדם שלי תפוג, אוכל למחוק את זיכרונותיך ואז אשחרר אותך לחופשי. עד אז לא יפגעו בך. אני נותן לך את מילתי."

הרעד שכך, אך פעימות לבה לא חדלו מתאוצתן. "זה כמו חלום

רע, "לחשה קירה. "אתה אולי מבטיח שלא תפגע בי, אבל מישוהו אחר הביא לי ארוחת ערב, ואני מנחשת שגם הוא לא היה אנושי. אם אתה מתכוון למה שאתה אומר, שאינך רוצה שאיפגע, אתה מוכרח לשחרר אותי. אחרת אהיה מוגנת רק עד שאחד הערפדים האחרים בסביבה יפתח תיאבון."

מנצ'רו לא הצליח לעצור את נחרת הבוז שנפלטה מפיו. "המילה שלי היא חוק בקרב אנשיי. אף אחד לא יעז לגעת בכך ללא רשותי, ואסרתי זאת במפורש. את בהחלט מוגנת מפני כל מי שעלול לפתח תיאבון בקרבך, קירה."

היא שתקה במשך רגעים אחדים. מנצ'רו התרכז במחשבותיה, אך הן המשיכו לחמוק ממנו באופן מתסכל. עם זאת התנודד ניהוחה בין חשדנות לבין הלם והעיד על המאבק הפנימי שהתחולל בתוכה בשעה שניסתה לעכל את המידע – כפי שמחשבותיה היו ודאי מעידות.

תחושת המצוקה של קירה היתה צפויה. בהתחשב בעובדה שבתחילת היום היא לא ידעה דבר על היצורים שהתקיימו סמוך לאנושות, לאחר מכן כמעט נרצחה בידי כמה מהם, ועתה הוחזקה נגר רצונה בידי אחרים, היא הפגינה חוזק בלתי רגיל. מנצ'רו ראה מנהיגי אומות פורצים ביבבות חסרות פשר בנסיבות פחות קשות מאלה.

"גם אם החיים שלי לא בסכנה, אני לא יכולה פשוט להישאר כאן ולחכות עד שתוכל שוב לשנות את הזיכרונות שלי," אמרה לבסוף. "יש לי עבודה, וגם, אה, הרבה דברים חשובים אחרים שאני אחראית עליהם. בבקשה אל תבין אותי לא נכון, הוקל לי מאוד שאתה לא מתכוון לאכול אותי, אבל אני לא יכולה פשוט להיעלם לכמה ימים. אם תשחרר אותי, אלך הביתה ולא אגלה דבר מכל זה לנפש חיה."

"לשם התכוונת ללכת כשברחת הלילה?" שאל מנצ'רו, מושיט את ידו לפנים כדי לעצור את קירה שכבר פנתה ללכת. "אל תשקרי לי שוב."

פניה של קירה האדימו כשפגשה במבטו.
 "התכוונתי להגיע לבית של השכן הכי קרוב אליך ולהתקשר
 למשטרה," השיבה בשקט.

מנצ'רו שמט את ידו מפניה. "ומשום כך איני יכול לשחרר אותך
 כל עוד את זוכרת משהו ממה שראית."

"אבל זה היה לפני," התעקשה קירה. "כשעדיין חשבתי שאתה
 עומד להרוג אותי, אז כן, חשבתי שהמשטרה היא האופציה הטובה
 ביותר שלי. אבל הוכחת שאני לא יכולה לברוח בלי שתגלה, ואין
 ספק שאתה יכול לגבור עליי בכל מקרה. אני לא מאמינה שתתאמץ
 כל כך לשקר לי, אם אתה פשוט מתכוון להרוג אותי. ואם אתה לא
 עומד להרוג אותי, כנראה אינכם הרוצחים הבלתי נלאים שמתוארים
 באגדות, כך שאני לא חייבת להזהיר את האנושות מפניכם. כן, הרגת
 את האנשים האלה שעינו אותך, אבל זה נחשב להריגה מוצדקת בכל
 בית משפט, אז אין לי כל סיבה לספר למישהו משהו."

בחדרתה התגבר קולה של קירה, והדופק שלה האיץ שוב.
 מנצ'רו לא אמר דבר. הוא ידע שיותר מכול היא מנסה להשלים
 עם העובדות על ידי אמירתן בקול. לבני אדם זו תמיד היתה חוויה
 מפחידה, כשגילו כי אמונתם בעליונות המין שלהם היתה מוטעית,
 וכשהתחוור להם כמה הם באמת פגיעים לעומת שאר המינים שחלקו
 איתם את החשיכה.

"נוסף לכך," אמרה לבסוף, מפטירה את המילים באנחה תשושה.
 "לא משנה לכמה אנשים אספר, מי יאמין לי? מעולם לא האמנתי
 לאף אחד מהלקוחות שנהגו לדבר על דברים מוזרים ובלתי אפשריים,
 ושמעתי יותר מכמה סיפורים כאלה כחוקרת פרטית..."

עיניה של קירה נפערו, והיא השתתקה באמצע המשפט. מנצ'רו
 לא הצליח לשמוע את המחשבות שהתהוו בראשה, אך לפי הבעת
 פניה קלט שזה עתה הבינה כי חלק מהסיפורים שפטרה בהינף יד
 עלולים להיות אמיתיים. היא הביטה סביב החצר החשוכה כאילו
 ראתה אותה בעיניים חדשות, ונשימתה נעתקה לרגע.

מנצ'רו צפה בה, ורחמיו נכמרו עליה משום שידע כי הרגע

התחוויר לקירה שכל זה אמיתי. אותו חלק קטן בתוכה, שעוד ייחל להסבר נוסף, נכנע סוף סוף. פעמים אין ספור כבר היה עד לכניעה רגשית שכזו בבני אדם, וגם אם קירה, אולי, מאמינה שתוכל לשוב ולחיות חיים רגילים על אף מה שלמדה – מנצ'רו ידע שזה בלתי אפשרי.

"אינך רוצה בידע הזה," אמר בקול שקט אך תקיף. "הוא יהרוס את חייך. כל צל ייראה לך שונה, כל צליל זר יגרום לך לתהות – האם זה אדם או מפלצת? מידע שכזה אינו מיטיב עם בני אנוש, שאינם משתייכים לשושלת של ערפד או של ג'ול. הזמן הוכיח זאת פעם אחר פעם."

עם זאת לא סיפר לקירה, כי הזמן הוכיח גם שבני אדם שכאלה מוצאים בדרך כלל את מותם. בסופו של דבר, מנסים בני האנוש לגרום למישהו להאמין להם בדבר קיומו של העולם העל טבעי, ובן אנוש חסר שושלת, שמפיץ סיפורים על האל-מתים, מהווה איום מבחינת שני הגזעים. ערפדים וג'ולים אכן נוהגים לתבוע בעלות על מספר מסוים של בני אנוש, אך אנשים אלה נבחרים בקפידה ולאחר מכן מורחקים מעולמם-הם. הם חיים עם שומריהם האל-מתים בידיעה מוחלטת, שאם יגלו את סוד קיומם של מי מהגזעים לכלל החברה, הם יחוסלו.

ומשום שידע מסוג זה לא ישכך את חששותיה של קירה, שמר אותו מנצ'רו לעצמו. הוא ממש לא רצה שתטפס שוב אל מחוץ לחלונות נוספים.

"אתה תיתן לי ללכת בלי שיפגעו בי?" שאלה לבסוף, ונדמה שקיבלה החלטה.

"ברגע שאמחק את הזיכרונות האלה ממוחך," הבטיח מנצ'רו. היא אמדה אותו במבטה. "אני אצטרך להתקשר לבוס שלי ולהמציא תירוץ כלשהו לגבי ההיעדרות שלי מהעבודה. אני לא יכולה להרשות לעצמי שיפטרו אותי."

"אדאג לכך שמצבך התעסוקתי יטופל כראוי." אך מנצ'רו לא התכוון להניח לה להתקשר למעסיק שלה – אפילו לא תחת עינו

הפקוחה. קירה עבדה בשביל חוקר פרטי שעלול לאתר את מקור השיחה, או שהיא עלולה להשתמש במילות קוד, שמנצ'רו לא יזהה ככאלה, כדי לאותת על סכנה. הוא היה רוצה לקוות שקירה לא תעשה דבר מעין זה לאור כניעתה הטרייה לתנאים שהציב בפניה, אך, מאידך גיסא, היה למוד ניסיון מכדי שישים את מבטחו בתקווה. "אני צריכה להתקשר לאחותי." קולה הפך נוקשה, בשונה משהיה כשדיברה על עבודתה. "היא לא בריאה. אני לא יכולה לתת לה לדאוג בשל העובדה שנעלמתי בלי לומר לה משהו." מנצ'רו הרכין את ראשו. "אני אדאג מחר לסידורים, שיאפשרו לך לשוחח איתה."

קירה נשמה עמוקות ושחררה נשיפה איטית. "בסדר גמור. כמה זמן יעבור עד שתוכל למחוק את הזיכרונות שלי?" הוא חישב בראשו כמה מדמו נתן לקירה – לפחות כמה לגימות, והדם שלו היה חזק מאוד. "כמה ימים לכל הפחות, שבוע לכל היותר."

היא עיוותה את פניה אך לא הוסיפה לדבר. פעם נוספת התרשם מנצ'רו מעוז רוחה. קירה ניסתה לברוח והתווכחה איתו שוב ושוב שישחרר אותה, אך היא לא השתמשה בטון של תחנונים או נתקפה היסטריה. איזה מין אדם היא, שביכולתה להפגין חוזק יוצא דופן כזה לנוכח נסיבות קשות כל כך?

אילו היו לו עדיין חזיונותיו, הוא יכול היה להביט אל העתיד ולראות בדיוק איזה מין אדם היא קירה. דבר לא גילה את אופיו של אדם כמו המקום שאליו הובילו אותו כל ההחלטות, שקיבל במהלך חייו. אבל מנצ'רו כבר לא יכול היה לראות את העתיד. הוא הרף לאחור את פרץ הזעם שתקף אותו לנוכח המחשבה הזאת. אם יגנה את האלים על מה שנתנו לו – ואז לקחו בחזרה – יהיה זה חסר טעם.

"בסדר גמור," אמרה קירה שנית, משיבה את תשומת לבו אליה. "אני לא מאמינה שאבלה עד שבוע בחברת ערפדים, אבל... בסדר גמור."

מנצ'רו הסתיר חיוך. מצב רוחו השתפר, כשראה את האופן הציני שבו נענעה קירה את ראשה. היא לא היתה היחידה שהופתעה מהתפנית האחרונה. שום חלק בתוכו עדיין לא האמין, שזה עתה התחייב לרתק את עצמו לביתו עם אותה בת אנוש שהרסה הבוקר את תוכניותיו.

"את מוכנה לחזור עכשיו פנימה?" שאל מנצ'רו והציע לה את זרועו.

פיה של קירה התעקל בחיוך, כשנטלה את זרועו לאחר רגע של היסוס. "אני מניחה. תאמר לי, ערפד, איך קוראים לך?"

כמה נורא יהיה למחוק ממוחה רק עוד פרט אחד? "מנצ'רו." "נשמע ספרדי," מלמלה ובחנה אותו ככל שיכלה בחשיכה. "מצרי." רק עוד פרט אחד, שייאלץ למחוק מאוחר יותר. מה היה בקירה, שגרם לו לפטפט באופן שכלל וכלל לא היה אופייני לו?

"אה." היא חייכה. היתה זו פעם ראשונה שבה ראה אותה מחייכת חיוך שלא נראה מאולץ. "אז, מנצ'רו הערפד המצרי, אתה באמת זקן? או שאתה צעיר כמו שאתה נראה?"

הוא ליכסן אליה את מבטו והחל לצעוד בחזרה לעבר הבית, חש בעקיצה משונה של צער בעודו שוקל את הברדל הגילים ביניהם. "אני זקן יותר ממתושלח," ענה ביובש.

"ערפד עם חוש הומור. על קיומו של יצור כזה כלל לא ידעתי," עקצה ביובש שהשתווה לשלו.

מנצ'רו לא ענה. תחילה הוא מספר לה דברים, שאין כל סיבה שיחשוף בפניה, וכעת הוא מתברך לגבי גילו. כמה משונה. עד כה הניח, כי חוש ההומור שלו התפוגג לפני זמן רב.

"אני מניחה שאהיה עסוקה במשך השעות הקרובות בהחזרת החדר למצבו הקודם," ציינה קירה באנחה.

"זה לא הכרחי, את... תלוני בחדר אחר."

מנצ'רו כמעט מעד, כשהחניק את המילים שכמעט יצאו מפיו: תלוני בחדר שלי. איזה מין דיבוק גרם לו בכלל לשקול דבר שכזה?

הוא לא גילה מחדש את חוש ההומור שלו – אלא איבד את שפיות דעתו.

גרסת האל־מתים לסנליות. לא נותרו עוד ערפדים רבים שהיו זקנים ממנו. אפשר שהיתה זו מחלה אמיתית ככלות הכול.

4

קירה התעוררה, לבה פועם בפראות וזרועותיה מושטות באחת כדי לעצור תוקף שלא היה ולא נברא. במשך שניות ספורות של בהלה התקשתה לפשר בין המציאות לבין דמות היצור, שקרע את בטנה לרווחה. אחר כך צנחה לאחור על פני הכריות, מתנשפת. רק סיוט, זה היה רק סיוט.

אלא שזה היה יותר מסיוט. קירה ניסתה לגרום לנשימתה להאט מכוח רצונה, בעוד היא סופרת לאחור משלושים. כשהגיעה לאחת, לבה כבר לא דפק במהירות והיא כבר לא נאבקה כדי לנשום. ספירה נוספת לאחור טיפלה ברעד שבידיה. בספירה השלישית הצליחה קירה לצאת מהמיטה בלי שמראה פניו של הג'ול יפגז את מוחה ללא הרף. הוא מת, הוא כבר לא יכול לפגוע בכך, הזכירה לעצמה בתקיפות.

חוץ מזה, אף שהנסיבות היו שונות, לא היתה זו הפעם הראשונה שבה שרדה מתקפה. וגם אם אותם זיכרונות נוראיים יופיעו שוב בחלומותיה, לא היתה לה כל כוונה להעניק לרוחות תוקפיה – אף לא לאחד מהם – שליטה עליה בעודה ערה.

ובקרוב יימחקו זיכרונותיה ממתקפה אחרונה זו באדיבות ערפד בשם מנצ'רו, שהתאפיין ברשמיות משונה ובעוצמה קטלנית. מכל

התקיפות, שהזדמנו לה בדרך לדירתה, מי היה מאמין שהיא תיתקל בזו שבה מעורבים יצורים שלא אמורים להיות קיימים? אף אחד, זה מי, חשבה קירה בעגמומיות. לעזאזל, היא ראתה את זה, היתה הוכחה חיה לכך – מראה בטנה שהחלימה באורח פלא; ובכל זאת התקשתה לקלוט שכל מה שחוותה היה אמיתי.

ערפדים. ג'ולים. אלו יצורים נוספים שלא אמורים להיות אמיתיים קיימים בעולם? קירה התחלחלה. אולי מנצ'רו צדק. נראה שהיא תחיה חיים מאושרים בהרבה אם לא תזכור דבר מכל זה.

באופן מוזר היא אכן ציפתה שתצא מזה בחיים. לאחר חילופי הדברים בליל אמש האמינה קירה למנצ'רו כשאמר שייתן לה ללכת. ייתכן שלא היתה זו אלא המשיכה הטבעית שבה נחנו ערפדים, אך כל חושיה של קירה אמרו לה שמנצ'רו אמין, והחושים שלה מעולם לא טעו – גם כשהיא רצתה בכך נואשות.

ערפדים שלא רצחו אנשים תמימים. היתה זו תגלית מדהימה כמעט כמו העובדה שערפדים קיימים. נראה כי ג'ולים היו גזע אכזר הרבה יותר, לפחות לפי מה שקירה ראתה. הדברים שהיצורים האלה עשו למנצ'רו היו מחרידים, ואין ספק שהם לא ריחמו עליה כלל. אילו מנצ'רו לא היה עוצר בעדם ומרפא אותה, היא לא היתה שורדת חמש דקות מהרגע שבו נכנסה למחסן...

קירה קפאה במקומה בחצי הדרך לחדר האמבטיה, כששאלה שנקברה תחת מפולת של הלם עלתה סוף סוף וצפה במחשבותיה. אם מנצ'רו מסוגל לעצור את הג'ולים האלה בקלות שכזו, מדוע לא עשה זאת לפני שהיא הגיעה?

מנצ'רו הרגיש את גורגון מגיע לפני שדמותו התגלתה מבעד לערפל המים שמעליו. הוא נאנח באלם, כשקם מתנוחתו הנוחה בתחתית בריכת השחייה. הרגעים שבהם שהה מתחת למים היו הרגעים היחידים שבמהלכם נהנה משקט יחסי. שכבות המים עמעמו את קולות בני האנוש שבביתו, ותחושת המים הסוגרים עליו הפכה למעין מדיטציה.

"אדוני", אמר גורגון כשמנצ'רו שב ועלה אל פני המים. "בת האנוש שלך מבקשת לשוחח איתך."

מבטו של מנצ'רו רפרף אל מאחורי גורגון לעבר קירה, וההבעה שעל פניה העידה על כך שהמושג "בת האנוש שלך" לא מצא חן בעיניה. פעם נוספת ניסה מנצ'רו לחקור את מחשבותיה של קירה, ופעם נוספת נתקל בחומה בצורה. רמז קלוש ביותר לבלכול נשזר בניחוחה, אך המחסומים המביכים והמרשימים, שמנעו ממנו לשמוע את מחשבותיה של קירה באותה קלות שבה שמע את הלמות לבה, עוד נותרו בעינם.

"הבא אותה לכאן", אמר מנצ'רו, מאזן את עצמו על זרעותיו לעומת דופן הברכה.

"החלונות כהים," היו מילותיה הראשונות של קירה כשגורגון סימן לה לגשת. "חשבתי שאמרת שערפדים אינם רגישים לאור שמש?"

מנצ'רו הביט סביב אזור הברכה הסגור ומשך קלות בכתפיו. "אור השמש אינו פוגע בנו כפי שמספרות האגדות, אך חשיפה מתמשכת בכל זאת מנקזת את כוחנו, ויש לנו נטייה להיכוות ממנה בקלות."

מדוע אני מסביר לה את זה? תהה רגע לאחר מכן. כל מילה שאמר לקירה ממילא תימחה מזיכרונה מאוחר יותר. היה זה חסר טעם כמו לדבר אל הרוח.

היא התיישבה מטרים ספורים משפת הברכה, משכלת את רגליה כאילו היא בפיקניק. "למה אין קירות אמיתיים מסביב לברכה שלך? בטון חוסם הרבה יותר אור שמש מאשר זכוכית כהה."

מנצ'רו חייך לעברה חיוך קטן וקודר. "מפני שלפעמים אני נהנה מדברים בין אם הם מועילים לי ובין אם לא."

שיחותיו עם קירה היו אחד מאותם דברים לא מועילים, שנראה כי הסבו לו הנאה, מפני שהריהו ממשיך לענות על שאלותיה למרות חוסר ההיגיון שבכך.

קירה הטתה את ראשה, אור השמש העמום מדגיש את הזהב

שבשיערה. היא לבשה מכנסי ג'ינס וחולצה עם קולר, שהיתה מעט צמודה מדיי. באלם רשם לפניו מנצ'רו לראווג לקירה לבגדים חדשים למשך שהותה במקום. היא היתה לבושה בבגדים של סלין, אך שדיה של סלין לא היו שופעים כשל קירה.

מבטו של מנצ'רו השתהה על החזה שלה, עד שקירה שילבה את זרועותיה מעליו ברוגז מופגן. היא נעצה בו מבט חד, בעוד עיניו מטיילות מעלה ופוגשות את שלה. ואז הסיט את מבטו וכמעט שצחקק לנוכח המעשה המגוחך שלו. כמה מאות שנים עברו מאז נתפס נועץ מבט בשדיים של אישה? בשדיה המכוסים של אישה, לא פחות! שותפו לראשות השושלת, בונז, היה סודק אחת מצלעותיו מרוב צחוק, אילו ידע.

"נראה שדברים מסוימים אף פעם לא משתנים," סיננה קירה בלחש.

מנצ'רו מצא את עצמו מחייך. "נראה שזה אכן המצב."
קירה העבירה יד בשיערה ונעצה בו עוד מבט נשי ביקורתי, לפני שארשת פניה הרצינה.
"למה לא עצרת את הג'ולים ההם אתמול, לפני שהופעת?
אתה –"

"שקט," אמר מנצ'רו מיד. גורגון כבר נעלם מטווח ראייה, אך הוא עדיין היה מסוגל לשמוע אותה.

"חשבתי על זה, אבל זה לא הגיוני," המשיכה קירה, מתעלמת לחלוטין מהוראתו שתישאר בשקט. לרגע אחד של הלם לא ידע מנצ'רו כיצד להגיב. מאות שנים עברו, לכל הפחות, מאז שבן אנוש העז להתעלם מפקודותיו. "לא היית צריך אפילו לגעת בהם כדי –
אה!"

הוא זינק מתוך הבריקה כדי לעצור את קירה בעצמו מלומר משפטים מרשיעים נוספים, והצמיד את אצבעו לפיה. מים טפטפו על בגדיה, ועיניה הירקרקות נפערו כשרכן מעליה.
"לעולם אל תדברי על זה שוב," אמר מנצ'רו. קולו היה שקט אך קשה כפלדה. הוא לא יכול היה להפנט אותה לכדי שתיקה, אך

ידע כי אם יצטרך, יחסום את פיה של קירה כדי שגורגון לא יגלה משהו על תוכניתו לגבי הג'ולים, שסוכלה אתמול.

קצב לבה הוחש ברגע שקפץ מתוך המים, והדופק שלה נותר גבוה, כשהסירה את מבטה מפניו והסתכלה על שאר גופו. והתנשפה בפליאה.

נשימתה החמה רטטה לעומת האצבע שנשארה צמודה לשפתיה. קירה התנשפה שוב, כשמבטה נגרר מכתפיו לכפות רגליו והתקבע על האזור שבין רגליו. בפתאומיות השתנה מצב רוחו הקודר של מנצ'רו למשועשע, כשנדמה היה לו שקירה אינה מסוגלת להסיר ממנו את מבטה.

כשהערפד פרץ מתוך המים ורכן מעליה, המחשבה הראשונה שעלתה במוחה של קירה היתה אר'או. היא אפילו לא ראתה אותו זז, והוא כבר היה מולה, עיניו השחורות בוערות לאות אזהרה, מים מטפטפים ממנו מטה ועליה. אותה אצבע יחידה שהצמיד לשפתיה היתה כמו פטיש קטן, וקירה הזכירה לעצמה שבשרשרת המזון הוא היה הטורף והיא הטרף. הנושא הזה ממש לא מוצא חן בעיניו, אז אני אסתום עכשיו, היתה החלטתה ההגיונית מאוד.

ואז היא הורידה את מבטה – ושכחה את מה שהתחילה לשאול אותו. אגלי מים ליטפו אותו, עושים את דרכם במורד הגוף הקשה והמוצק ביותר שראתה מימיה. שרירים השתרגו כחבלים לאורך חזהו, זרועותיו ובטנו של מנצ'רו בדוגמה סבוכה, ונראו מושלמים מכדי שיהיו אמיתיים. גון עורו הבהיר הדגיש את שער השחור משחור, שגלש מעבר לכתפיו בנהרות כהים. בזמן שעבר מאז אתמול הוא גזר את החלקים הלא שווים, ועתה היה כל שיערו באותו אורך. היא הנמיכה את מבטה אף יותר, מגלה כי רגליו מפוסלות להפליא כשאר גופו. מה גם שדבר לא הסתיר ממנה את בשרו המתוח והשרירי מפאת העובדה שמנצ'רו שחה בעירום. קירה הופתעה לראות שכל גופו חף משיער, אפילו בין ירכיו...

היא הביטה באזור בעיניים פעורות. אלוהים. אדירים. אילו

הערפד לא היה ממשיך להצמיד את אצבעו לשפתיה, היא היתה מלקקת אותן בלי משים.

"נראה שדברים מסוימים אף פעם לא משתנים," העיר בקול עמוק, ואצבעו עזבה את שפתיה כדי להרים את סנטרה. קירה קרעה את מבטה בחוסר רצון ופגשה בעיניו הכהות של מנצ'רו. נעדר מהן הכעס שהיה בהן קודם, ופינות פיו היו מעוקלות בחיוך. לבסוף קלט מוחה המהורהר את העובדה, שהוא חזר על הנזיפה הקודמת שלה, והיא צחקה.

"אשמה," הודתה ונאבקה ברחף להוריד את מבטה פעם נוספת. אין פלא שהערפד לא לבש בגד ים.

הוא חייך והתיישב על הקרקע. "אפשר לומר שזה הגיע לי." הוא שלח את זרועו אחורנית ומשך מגבת לבנה מעל כיסא סמוך, מניח אותה סביב מותניו בנינוחות אגבית שהעידה על כך, כי הפעולה בוצעה יותר מתוך נימוס מאשר מצניעות. קירה נענעה את ראשה קלושות. לפחות עתה, משגופו היה מכוסה ממותניו ומטה, היא אולי תצליח לשמור על חוט המחשבה שלה שלם.

עם זאת, חוט המחשבה המקורי שלה הוא זה שגרם לו לזנק מתוך הבריכה כדי להשתיק אותה מלכתחילה. משהו לגבי אתמול הבהיל את מנצ'רו כל כך עד שסירב לשוחח איתה על כך. האם הסיבה היתה עצם העובדה שהוא היה קרוב כל כך להיאכל בידי ג'ולים? ואולי לא רצה להיזכר עד כמה חסר אונים היה? לא נראה שהנושא הביך אותו במיוחד אתמול, כשהיא התעוררה לראשונה, אבל אולי זה השתנה. תגובה מושהית לטראומה או משהו דומה. היה לה ניסיון עם זה בעבר.

בכל מקרה, לא היה לה ספק בכך שהנושא רגיש, ואם כי כל האינסטינקטים שלה כחוקרת בערו מסקרנות, היא רצתה להיות חופשייה יותר משרצתה לדעת. השכל הישר אמר לה כי החיבה שמנצ'רו רוחש לה קשורה ישירות לשחרורה, ולכן היא הניחה לנושא כישלוננו המבלבל לשחרר את עצמו קודם לכן. יותר חשוב היה לה לחזור לחייה מאשר לגלות מדוע ערפד רב עוצמה באופן

מבהיל כמעט נהרג בידי כמה ג'ולים, שלאחר מכן הצליח להרוג בלי שיצטרך אפילו לגעת בהם.

"אמרת שאוכל להתקשר לאחותי," הזכירה לו קירה, משנה את הנושא.

הוא קם באותו חץ קל תנועה, שניכר בכל תנועותיו. "אכן כן. בואי."

מנצ'רו הושיט לה את ידו, וקירה נטלה אותה והניחה לו למשוך אותה עד שעמדה על רגליה. היא הורידה את מבטה והסתכלה על החולצה ועל המכנסיים המושאלים שלבשה, מאחר שהרגישה אותם נדבקים אליה באזורים מסוימים בגלל מי הבריכה שמנצ'רו טפטף עליה.

הוא הגיש לה את המגבת שלו ללא שמץ היסוס, על אף שהיה זה הדבר היחיד שכיסה אותו. "בבקשה, השתמשי בזה." בדיוק כפי שעשתה כשהתנודדה מהחבל מחוץ לבית, גם עכשיו אמרה קירה לעצמה שלא תביט למטה. "אה, לא תודה. אני חושבת שאתה צריך אותה יותר ממני."

פיו התעקל שוב, כאילו נאבק לא לחייך. קירה נתקפה בגל נוסף של סוריאליות. היא לא באמת עומדת ליד בריכה לצד ערפד עירום, שמציע לה את המגבת שלו כדי שתוכל לייבש את החולצה ואת מכנסי הג'ינס הרטובים שלה, נכון? כל כך הרבה ממה שקרה במהלך שלושים ומשהו השעות האחרונות נדמה לה כחלום; הדבר היחיד שנדרש כדי להפוך את התרחיש הזה ללא ייאמן אף יותר היה אילו שדונים היו מגיחים מהגן הסמוך תוך שהם מבצעים סלטות.

או אילו הערפד החשוף להפליא היה מעניק לה עיסוי חושני תוך כדי שהוא מאכיל אותה ענבים מקולפים. אז היא תדע שכל זה חלום. אך לאור העובדה, שמנצ'רו שב וכרך את המגבת הארוכה סביב מותניו כמו חגורה במקום להשליך אותה לקרקע ולצאת בחיפוש אחר פירות ושמןים מבושמים, הניחה קירה שזו המציאות. מציאות משונה, לעתים מבעיתה ולעתים מגרה, אך מציאות ככלות הכול.

והזיכרונות שלה ממציאות זו יהיו זמניים בלבד. מבחינות מסוימות זה היה הפרט המוזר ביותר בכל המצב. איך זה אפשרי שעוד שבוע היא פשוט לא תזכור דבר מכל זה? האם לא ייתכן שפריט מידע כלשהו ימשיך להתקיים בזיכרונה? כמו תחושה של דו"ה-וו בכל פעם שתראה סרט ערפדים לאחר מכן?

"אין לך כל סיבה לדאוג," אמר מנצ'רו בשקט. "חייך יימשכו ללא כל השפעה שלילית מחוויה זו."

"עכשיו אתה מסוגל לקרוא את המחשבות שלי?" שאלה קירה, מרגישה את מבוכתה גוברת. "מפני שאם כן, לגבי העיסוי..." גבתו התעקלה מעלה. "עדיין איני מסוגל לקרוא את מחשבותייך, אך הניחוח שלך והבעת פנייך גורמים לי לשער שאת מהרהרת בעתידך. אבל אשמח לשמוע עוד על העיסוי."

"יש לי, אמם, כתף תפוסה," אמרה קירה והסיטה את מבטה. הוא צחק ברכות. "כשהם משקרים, מפיקים בני האנוש ניחוח שקל לזהות אותו, ואת, קירה, מדיפה עכשיו ניחוח שכזה." קירה הסתובבה אליו במבט מתריס. הוא רצה את האמת? אין שום בעיה. מנצ'רו הוא אולי ערפד רב עוצמה, אבל היא אישה בוגרת, ולא היתה לה כוונה להתנהג כמו בתולה ביישנית ועיוורת.

"מת או לא, אתה בטח משתעמם מנשים שאומרות לך שאתה נראה כמו החלום הרטוב הללוט והאקזוטי ביותר שאי פעם היה להן. אין פלא שהמחשבה עליך, על ענבים ועל כמה שמני עיסוי ארומטיים עברה לי בראש – ואם תוריד שוב את המגבת הזו, אני אודקק למקלחת קרה."

קירה ציפתה שיענה לה בחיוך זחוח; אולי גם לכך שיוריד את מבטו במודעות עצמית ויקרוץ לה. אך לא היתה לה מילה אחרת לתאר את ארשת פניו של מנצ'רו מלבד... מופתעת. ואז הפכו פניו חסרי הבעה לחלוטין.

"את לא יודעת עליי דבר."

גופה הפך נוקשה. האם היתה זו דרכו לומר לה שהיא שטחית?

נו באמת, הוא הסתובב לו עירום ונפנף את עצמו בפניה – ועכשיו היא זולה כי היא שמה לב אליו?

"אל תדאג. אני חושבת שגם הר האוורסט יפהפה, אבל זה לא אומר שאני מתכוונת לטפס עליו."

"איני מבין את האנלוגיה הזו, רטן מנצ'רו."

קירה הפטירה אנחה. "בוא נקטלג את הנושא הזה מתחת ל'לא מדברים על זה' לצד ההתנהגות שלך מאתמול."

נקודות ירוקות בערו בעיני הפחם שלו והזכירו לקירה, כי מה שאמרה כמוהו כמשיכה בזנבו של נמר. אלא שמסיבה משונה כלשהי קירה לא פחדה ממנצ'רו. הוא אולי היה טורף שמסוגל להרוג אותה בקלות מעוררת גיחוך, אך מנצ'רו היה גם מוקף הילה של שליטה מוחלטת. כשהוא קפץ מתוך הבריכה כדי להשתיק אותה, היא הופתעה, אך אפילו אז אמרו לה כל חושיה שהוא לא יפר את הבטחתו לא לפגוע בה.

ולמרות זאת אילולא היה נותן לה את דברתו, היתה קירה מבועתת מפניו. כל יכולותיו המדהימות בשילוב עם רצון הברזל שלו משמעם, שמנצ'רו לא היה רק קטלני אלא כוח טבע של ממש. מישוהו שיכול לתלוש את ראשיהם של יצורים על טבעיים אחרים בלי להשתמש בידיו, שמסוגל לרפא את פציעתה האנושה, לעוף וגם לגרום לה לשכוח שכל הדברים האלה קרו? מנצ'רו אולי לא הפחיד אותה כפי שהיה עליו להפחיד אותה, אך עצם הידיעה שכוח כשלו קיים היה מפחיד בפני עצמו.

מה אם כל הערפדים יכולים לעשות את מה שהוא יכול לעשות, אך חסרים את המשמעת העצמית של מנצ'רו לגבי הרג בני אדם? הג'ולים מאתמול היו אוכלים את שניהם לארוחת צהריים, על כן ברור שלא כל היצורים העל טבעיים פעלו תחת קוד מוסרי נוקשה. אותם תיקי חקירה של נעדרים, שהיו מלאים בסיפורים משונים, חלפו במחשבותיה של קירה. מה אם היעלמויות אלה לא היו סתם תוצאה של התנהגות אנושית מרושעת אלא משהו אחר?

קירה הרימה את מבטה וראתה שמנצ'רו בוחן אותה בעוצמה

כמעט מוחשית. האם הוא מנסה שוב להביט אל תוך ראשה? האם הוא מצליח? היא כמעט קיוותה שכן. אם הוא מסוגל לקרוא את המחשבות שלה, אזי יוכל בקרוב גם למחוק את זיכרונותיה, והיא תוכל לחזור הביתה.
 "מצליח לקלוט משהו?" שאלה.

הוא מצמץ בעיניו פעם אחת ונפנה ממנה. נדמה כאילו חומה בלתי נראית נבנתה סביבו, עוטפת אותו במעטה של ריחוק משל היתה חליפת שלושה חלקים.
 "איני שומע דבר."

לעזאזל. "אז תן לי להתקשר לאחותי. ואל תדאג – אתה לא צריך להזכיר לי לא לומר דבר על ערפדים."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן